

εἶνε πτωχὸν εἰς ιδέας καὶ ἀκαλλῆς ἐξωτερικῶς, δὲν στερεῖται ἐμπνεύσεών τινων ἐκ τῆς δημοτικῆς ποιήσεως· ἐν στ. 359 καὶ 372 τὰ πτηνὰ εἶνε ἄγγελοι εἰδήσεων ὡς ἐν τῇ νέᾳ ἐλληνικῇ δημοτικῇ ποιήσει·

359. *θέλω ναῦρῶ ἓνα πουλὶν, πονετικὸν πουλάκιν
νὰ πάγη στὸ σπητάκι μου, σιῆς μάνας μου τὰ χέρια·
κὶ ἀφοῦ τὸ πιάση νὰ χαρῆ καὶ νὰ καλοκαρδίση,
πολλὰ φιλοδωρήματα νὰ δώση στὸ πουλάκιν.*

372 *ἐ. Πουλὶὰ ἐπεριέσκυφαν καὶ τὸ χαρτί μου ἐπαίρνουν
κὶ ἀπὸ μακρόθεν τὸ θεωρῶ τὸ τί θέλουν νὰ ποίσουν.
βλέπω τα καὶ συνάχθησαν ἀντάμα τὰ πουλῖα,
κάθονται συμβουλευσένται καὶ συχνομιθυρίζουν.
φαίνεται μ' ἀπ' τὸ σχῆμάν τους τοῦτον τὸν λόγον λέγουν,
« ποῖόν μας ἔν' γληγορώτερον, πονετικὸν ἀπ' ὄλα,
νὰ πάρη τοῦ ξενούτσου ἐτοῦτον τὸ πιτάκιν,
νὰ τὸ ὑπᾶ τῆς μάνας του, νὰ τῆς τὸ παραδώση,
νὰ ἔχη φιλοδώρημαν, ὁποῖον τὸ ὑπάγει » ;
καὶ τὸ τριγόνι τὸ πουλὶν λέγουσιν νὰ τὸ πάρη κτλ.*

Ἐν στίχῳ δὲ 481 ἀναφέρεται ὁ Χάρος ὡς θεὸς τῶν νεκρῶν· ἀλλὰ καὶ ὁ τόνος καθόλου τοῦ ποιήματος ἀπὸ στίχου 300 γίνεται ζωηρότερος καὶ δημοδέστερος. Τοιοῦτοτρόπως ὡς ἀπήχησις προσωπικοῦ αἰσθήματος περὶ τῆς ἀρχαίας ιδέας τοῦ πικροῦ τῶν ξενιτεμένων βίου¹⁾ ἔχει τὸ ποίημα τοῦτο τὴν σημασίαν του ἐν τῇ ἐλληνικῇ λαογραφίᾳ, δεικνύον τὴν αὐτὴν σχέσιν πρὸς τὰ δημοτικά τραγούδια, τὰ ὅποια περιγράφουσι τὸν βίον τοῦ ξενιτεμένου καὶ τὴν εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφὴν, οἷαν τὸ ποίημα περὶ τοῦ ἀκορέστου Ἄδου (ἴδε § 349) πρὸς τὰ σημερινὰ περὶ τοῦ Χάρου τραγούδια.

¹⁾ Ἐκδοσις ἀρχικὴ ὑπὸ Κ. Ν. Σάθα ἐν Πανδώρῳ τόμ. 22 σελ. 472-478. — Ἐξεδόθη ὑπὸ W. Wagner, Carmina σελ. 203-220. — Δὲν ἐχρησιμοποίηθη ἔτι ὁ ἀθηναϊκὸς κῶδιξ 701.

¹⁾ Μεσαιωνικὴ μαρτυρία τῆς ιδέας ταύτης π. χ. ἐν Βελθάνορφ στ. 151 ἐ.

